

NA 143 7

E

DOODSBLOEMEN

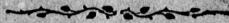
GESTROOID OP HET GRAF

VAN

DEN WELEERWAARDEN PATER

H. J. PIJPERS, S. J.

OVERLEDEN DEN 24. NOVEMBER 1870.

Ter Boek- en Courantdrukkerij
van LANGENDAM & Comp., te Nijmegen.

1870

IA 341

P. Moer

DOODSBLOEMEN

GESTROOJD OP HET GRAF

VAN

DEN WELEERWAARDEN PATER

H. J. PIJERS, S. J.

overleden den 24 November 1870.

Factus sum informis infirmus, ut infirmos
lucrificarem.

Ik ben met de zwakken zwak geworden, om
de zwakken voor Christus te winnen.

I Cor. Cap. IX vs. 22.

Dat slechts het Englenkoor de palmen wuive
Nu Sion een belijder meerder telt;
Maar bij zijn graf der wereld praal verstuive
Als kaf dat voor den stormwind henensnelt,
Hier voegt geen glans, maar eenvoud van de duive
Maar taal der ziel, nu 't onzen Vader

Wie onzer zich het kloppend hart voelt gloeijen
Van dank, hij zende een rouwklagt tot den Heer;
En late vrij de bittre tranen vloeijen
Want ach! de gids en vader is niet meer;
Vrij moog die dauw zijn dierbare asch besproeijen,
Dat zijn de ware lauwrren hem ter eer.

't Was ijdel dan, dat onder angstig beven
Het dringend smeekgebed ten hemel klom;
De slag viel neêr, door 's Heeren hand gegeven,
En Jesus sprak: »mijn trouwe dienaar kom.» —
Toen steeg zijn ziel, en vond in 't sterven 't leven
In de armen van haar zoeten Bruidegom.

En ons, ons is de kroon en steun ontnomen
Doch neen, o Heer, uw kindren morren niet:
Maar gij die onze heete tranen stroomen,
Den bodem onzer droeve harten ziet,
Laat, Vader, ongewroken tot u komen
De klagt die aan 't bekneld gemoed ontschiet.

Hij ging dan heen, de vader onzer zielen,
Die ons gewonnen had in Christus Bloed,
Hoe brak hem 't hart wanneer zijn kindren vielen
Op 't doornig pad waar Satans wraakzucht woedt,
Neen, dan geen rust, eer hij dien zoon zag knielen
In 't Bruiloftskleed dat vlek'loos schittren moet.

Hij ging dan heen ter welverdiende ruste
Die nimmer rusten kende vóór den dood;
De felle vlam van aller lijden bluschte,
En balsem in hun diepe wonden goot;
Zich zelf vergat, en aller pijnen suste
Door 't liefdevuur dat uit zijn boezem schoot.

Vrij mogt de smart ons foltren door haar schichten,
Zijn moederliefde stilde 't snerpand wée.
Deed de onverzoebare dood den kranke zwichten
En scheurde 't hart, hij stortte tranen meê;
Waar 's Heeren vriend zijn schreden al mogt rigten,
Daar bloeiden op zijn spoor de liefde en vree.

Gij kleinen die zijn hart zóó kon beminnen
O! was 't u niet als zaagt ge uw Heiland weér?
Wel werd hij kind als gij, om 't loon te winnen
Aan kindren slechts beloofd door onzen Heer;
Hij won zijn kroon en steeg de heem'len binnen —
Treurt gij dan ook, uw toonbeeld is niet meer.

Maar bovenal U, lievingen des Heeren,
Wat drukt ze u zwaar de bittere scheidingsmart; —
Wie zal, als hij, u 't kruis beminnen leeren
En troosten als gij 't wee der armoè tart?
Naar boven 't oog; Hij zal uw lijden keeren
Nog in den Hemel zorgt zijn vaderhart. —

Dat edel hart, als dat der moeder teeder,
Wat sloeg het ook als 't hart van Paulus hoog!
Wie mat zijn vlugt wanneer 't op aadlaarsveder
Zijn God, zijn Heer, zijn Alles tegenvloog. —
Dan werd de zwakke plant die fiere ceder
Die nimmer voor de stormen nederboog.

Dan wilde God hem 't wigt van 't kruis verzoeten
Door volle teugen uit de levensbron;
Dan leerde hij, de zuivre, voor ons boeten
In 't brooze ligchaam dat niet boeten kon,
En 't kruis in 't hart, de wereld aan zijn voeten
Werd hij de held, die dood en hel verwon. —

Nog is uw arm niet wrekend neêrgekomen,
Nog leeft uw beeld op aarde voort, o Heer,
Gij, die den vader gaaft en hebt genomen,
Zie, zorgend, op verweesde kindren neêr,
Een bede slechts, laat uw genade stroomen
En geef, o God, een andren PIJPERS weer.

Xaverius, die honderdduizendtallen

Gewasschen hebt in 't Bloed van 't Godlijk Lam,
Hooft gij het eeuwig lied niet reiner schallen

Nu God uw trouwen broeder tot zich nam? —
Hoor, hoe zij dankend jubelen, die allen
Tot God gevoerd uit elke taal en stam.

- » Aan U, o God, alleen zij Kracht en Eere
- » Die nog op aarde Apostlen leven doet;”
- » 't Zal ruischen, Heer, door elke Hemelsfeere
- » Het lied dat hem ter eere jublen moet:
- » » O dat hij door alle eeuwen triomphere
- » » Die duizenden *herdoopte* in Jesus Bloed.””

Wij stemmen mede een toon in de Englenkoren,

Wij kindren waarvoor hij zijn leven gaf;
Komt, bij zijne assche een duren ced gezwooren,
Dan trilt zijn Priesterhart nog in het graf;
» Wij zullen onzen Jezus toebehooren
» En zweren eeuwig zonde en Satan af.” —

Sterk ons, o Heer; — geen onzer zij verrader
En breke 't woord dat van zijn lippen vlood. —
En nu een laatste groet: vaarwel o vader,
Vaarwel en sluimer zacht in 's Heeren schoot.
Brenge door uw bede ook ons den Hemel nader,
Dat wij ook 't leven vinden in den dood.

H. J. DOLMANS.

3 Dec. 1870 — Feestdag van den H. Franciscus Xaverius.
